Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ*
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

* Τελεῖται κανονικῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς. Πολλαχοῦ ὅμως —καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἕδρας τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων— τελεῖται πανηγυρικῶς ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας τῆς Κυριακῆς.

Ἐὰν τύχοι τὸ Πάσχα ἀπὸ τῆς ΚΒ΄ Ἀπριλίου καὶ ἑξῆς, τότε κατὰ τὴν Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου ψάλλεται καὶ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Παρατίθεται ἐνταῦθα ἡ σχετικὴ διάταξις μετὰ τῶν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ψαλλομένων ὕμνων τοῦ ἁγίου.

(Τυπικὸν 23ης Ἀπριλίου, §§1-3).

ΕΝΑΡΞΙΣ

Ὁ διάκονος λέγει· Εὐλόγησον δέσποτα.

Ὁ ἱερεὺς ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ στὰς ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, σφραγίζει σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ·

Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ τοῦ λαοῦ ἀποκρινομένου τό, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ ἱερεὺς ψάλλων μεγαλοφώνως τὸ παρὸν τροπάριον·

Ἦχος Πα

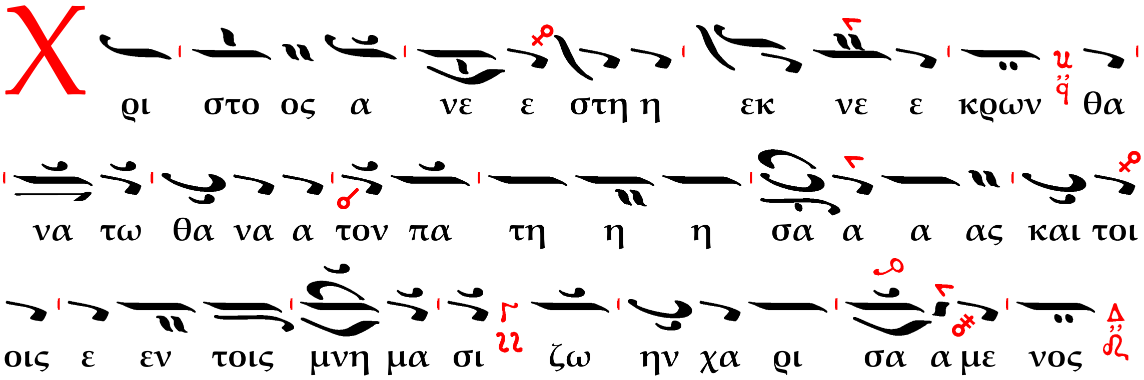

ἕτερον

Ἦχος Πα

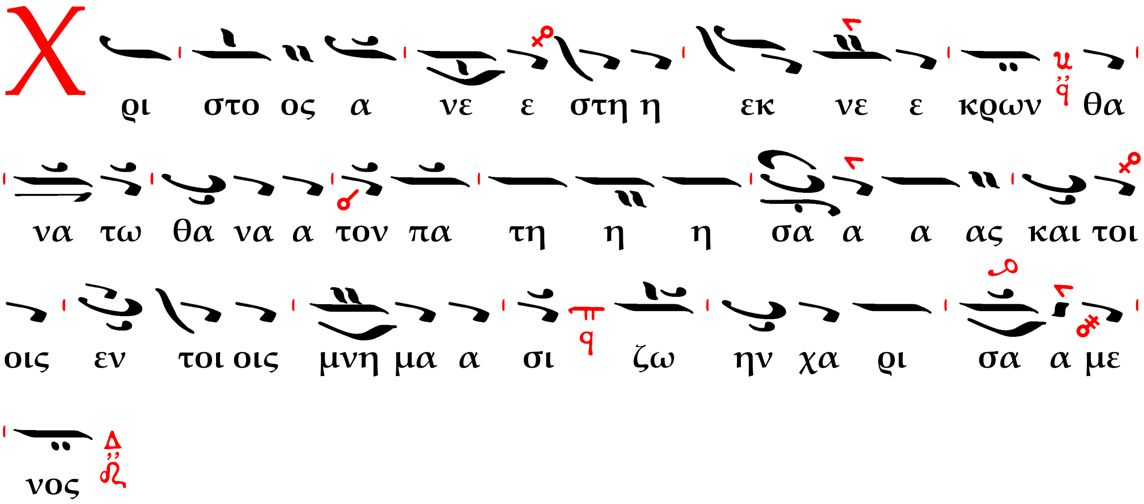

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται τρὶς ἄνευ στίχων καὶ ὑπὸ τῶν χορῶν ἑξάκις, τοῦ ἱερέως θυμιῶντος καὶ λέγοντος τοὺς ἑπομένους στίχους·

Στίχ. α΄. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν. (ξζ΄ 2)

Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. β΄. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν· ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός,

Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. γ΄. οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ. (ξζ΄ 3) Καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν, [ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.] (ξζ΄ 4)

Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. δ΄. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. (ριζ΄ 24)

Χριστὸς ἀνέστη...

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι.

Χριστὸς ἀνέστη...

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χριστὸς ἀνέστη...

Καὶ πάλιν ὁ ἱερεύς, γεγονωτέρᾳ φωνῇ·

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας,

Καὶ ὁ χορός·

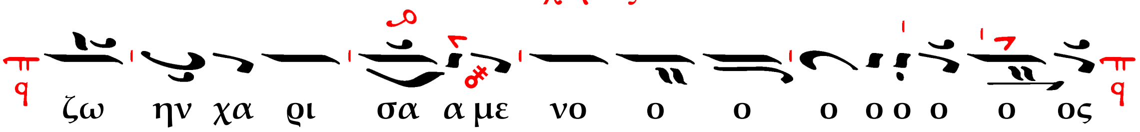

* * *

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Ὁ διάκονος λέγει τὰ εἰρηνικά, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος μεθ᾽ ἑκάστην δέησιν τὸ Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ ἱερεὺς τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορός· Ἀμήν.

* * *

ΟΙ ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΙ ΨΑΛΜΟΙ

Ἦχος Δι

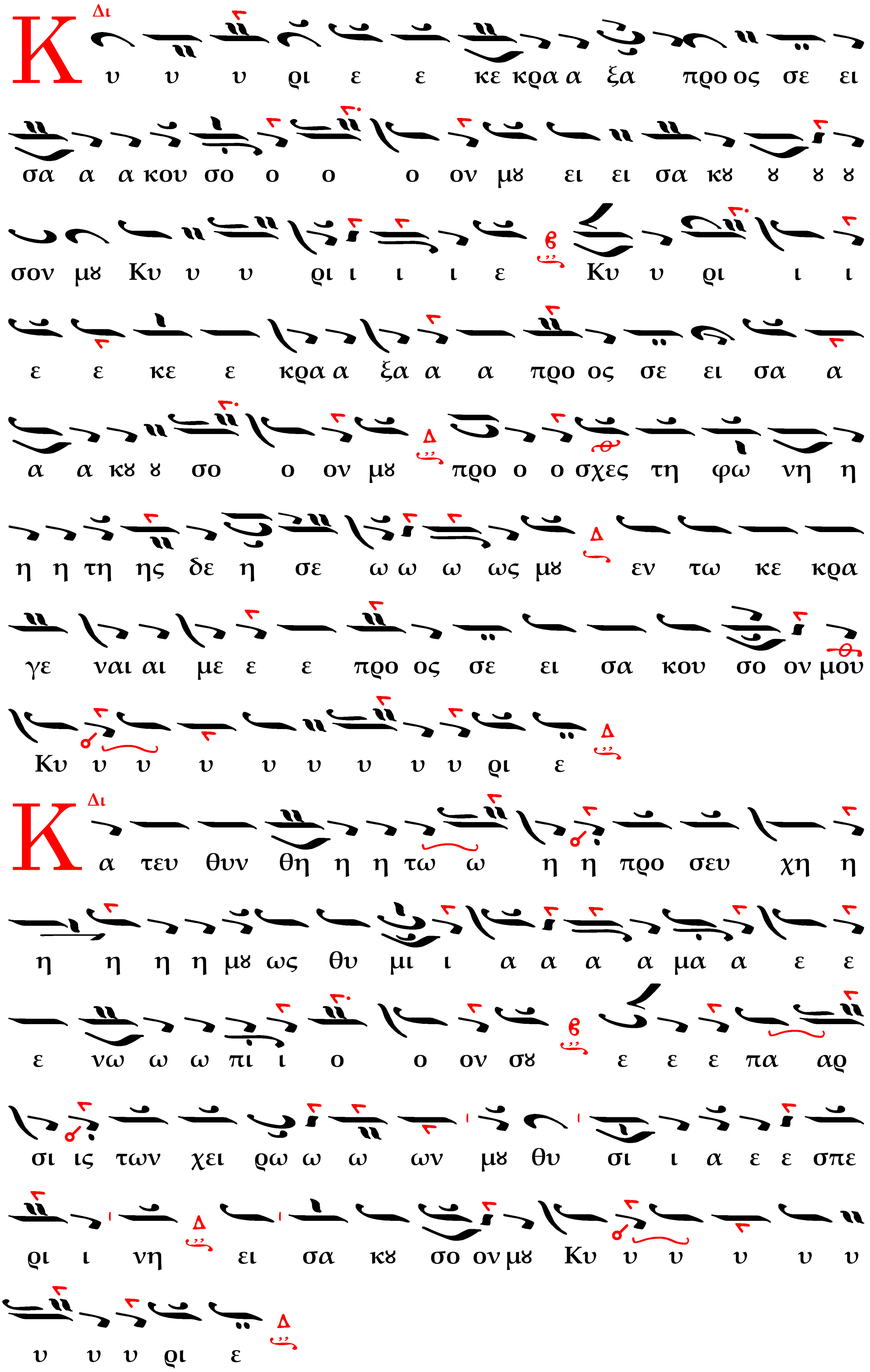

Ἡ Στιχολογία.

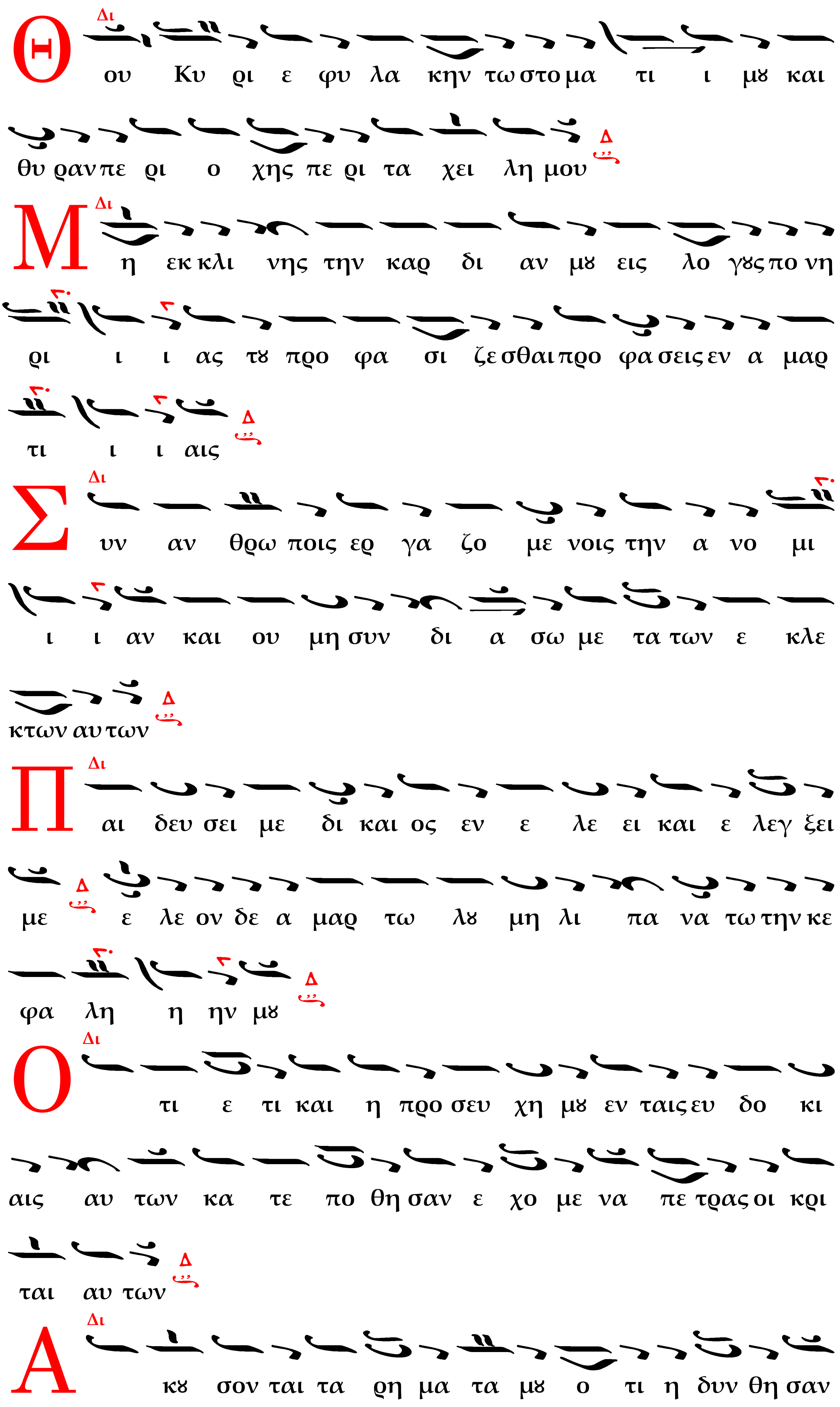

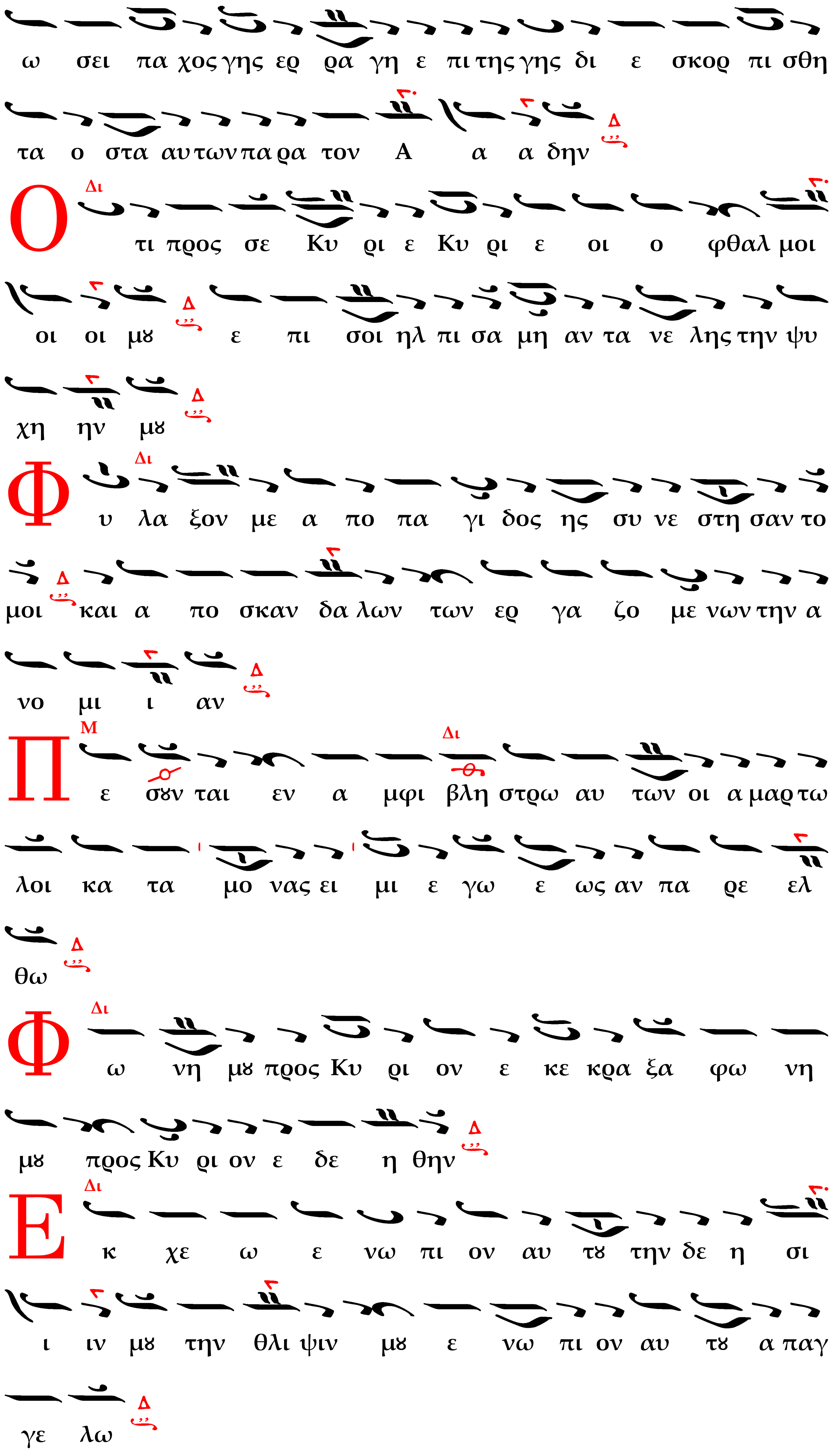
ω σει πα χος γης ερ ρα γη ε πι της γης δι ε σκορ πι σθη
τα ο στα αυ των πα ρα τον Α α α δην
Ο τι προς σε Κυ ρι ε Κυ ρι ε οι ο φθαλ μοι
οι οι μȣ ε πι σοι ηλ πι σα μη αν τα νε λης την ψυ
χη ην μȣ
Φ υ λα ξον με α πο πα γι δος ης συ νε στη σαν το
μοι και α πο σκαν δα λων των ερ γα ζο με νων την α
νο μι ι αν
Π ε σȣν ται εν α μφι βλη στρω αυ των οι α μαρ τω
λοι κα τα μο νας ει μι ε γω ε ως αν πα ρε ελ
θω
Φ ω νη μȣ προς Κυ ρι ον ε κε κρα ξα φω νη
μȣ προς Κυ ρι ον ε δε η θην
Ε κ χε ω ε νω πι ον αυ τȣ την δε η σι
ι ιν μȣ την θλι ψιν μȣ ε νω πι ον αυ τȣ α παγ
γε λω

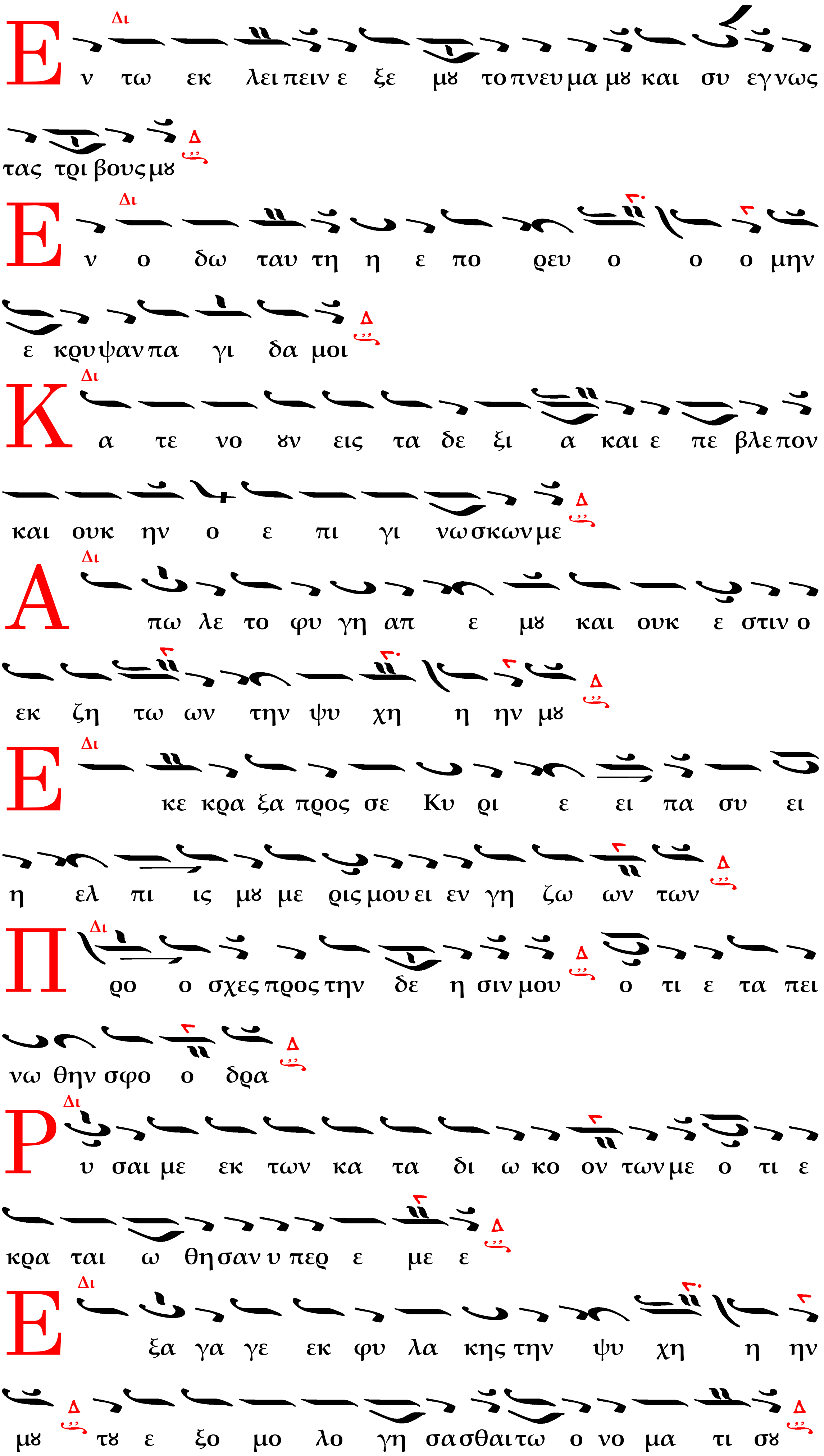
Δι
Ε ν τω εκ λει πειν ε ξε μȣ το πνευ μα μȣ και συ εγ νως
τας τρι βους μȣ Δ
Δι
Ε ν ο δω ταυ τη η ε πο ρευ ο ο ο μην
ε κρυ ψαν πα γι δα μοι Δ
Δι
Κ α τε νο ȣν εις τα δε ξι α και ε πε βλε πον
και ουκ ην ο ε πι γι νω σκων με Δ
Δι
Α πω λε το φυ γη απ ε μȣ και ουκ ε στιν ο
εκ ζη τω ων την ψυ χη η ην μȣ Δ
Δι
Ε κε κρα ξα προς σε Κυ ρι ε ει πα συ ει
η ελ πι ις μȣ με ρις μου ει εν γη ζω ων των Δ
Δι
Π ρο ο σχες προς την δε η σιν μου Δ ο τι ε τα πει
νω θην σφο ο δρα Δ
Δι
Ρ υ σαι με εκ των κα τα δι ω κο ον των με ο τι ε
κρα ται ω θη σαν υ περ ε με ε Δ
Δι
Ε ξα γα γε εκ φυ λα κης την ψυ χη η ην
μȣ Δ τȣ ε ξο μο λο γη σα σθαι τω ο νο μα τι σȣ Δ

Ε με υ πο με νου σι δι και οι ε ως ου αν τα
πο δω ω ως μοι

Ἱστῶμεν στίχους η΄ καὶ ψάλλομεν δ΄ ἀναστάσιμα στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου καὶ δ΄ στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὰ ἀναστάσιμα.

Στίχ. α΄. Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε· Κύριε ει σα α α
κου σο ο ον τη η ης φω νη ης μου

Τ ον προ αι ω νων εκ Πα τρος γεν νη θεν τα τον Θε
ον Λο γον σαρ κω θεν τα εκ Παρ θε νου ου ου Μα ρι ι
ας δε ευ τε ε προ σκυ νη η η σω ω ω μεν
Σταυ ρον γα α αρ υ υ υ πο ο μει ει ει νας τη
τα φη πα ρε δο ο ο θη ως Αυ το ος η θε
ε λη η η σε και α να στα α ας ε
εκ νε ε ε κρων ε σω ω ω σε ε ε με τον πλα
νω ω ω ω ω με ε ε νον α α α α α α
α α αν θρω πον

Στίχ. β΄. Γενηθήτω τά ὦτά σου προσέχοντα εις την φω

νη η ην της δε ε ε η η η σε ω ως μου

Χ ρι στος ο Σω ω ω τηρ η η μων το καθ η μων χει

ρο γρα φον προ ση λω ω σα ας τω Στα αυ ρω ω ω ω

ε ξη η η η λει ει ει ει ψε και του θα να του το

κρα α το ο ος κα τη ηρ γη η η σε προ σκυ

νου ου ου ου μεν α αυ του την τρι η η η η με ε ρον

ε ε ε ε ε ε ε ε ε γερ σιν

Στίχ. γ΄. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται

ο τι πα ρα σοι ο ι λα σμο ο ος ε

στιν

Σ υν αρ χαγ γε λοις υ μνη σω ω μεν Χρι στου ου ου ου

την α να α α στα α α σιν αυ τος γαρ λυ τρω

τη ης ε στι και σω τη ηρ των ψυ χω ω ων η

μων και εν δο ο ξη φο βε ε ρα και κρα ται

α α δυ να α α μει πα λι ι ιν ερ χε ε ται κρι

ναι κο ο ο ο ο σμο ον ον ε ε ε ε ε πλα σεν

Στίχ. δʹ. Ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε· ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου

ηλ πι σεν νη ψυ

χη μου ε πι τον Κυ υ υ ρι ον

Σ ε τον σταυ ρω θεν τα και τα α φε ε εν τα Αγ γε λος

ε κη ρυ υ υ ξε ε ε Δε σπο ο την και ε λε

γε ται αις γυ ναι αι ξι δευ τε ι δε τε ο που ε ε

κει ει το ο Κυ υ υ ρι ι ι ι ος α νε στη γαρ

κα θως ει πεν ως πα αν το δυ υ ν α α α μος δι

ο σε ε ε προ ο ο σκυ νου ου μεν τον μο ο ο ο

νον α θα α α να α α α τον Ζω ο δο τα Χρι

στε ε λε ε η η σο ο ον η η η η μας

Τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Ἦχος Βου

Στίχ. εʹ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας

ελ πι σα τω Ι σρα ηλ ε πι τον Κυ

ρι ον

Αὐτόμελον.

Ω ς γεν ναι ον εν Μαρ τυ σι ιν α θλο φο

ρε Γε ωρ γι ε συν ελ θον τες ση η με ρον ε ευ

φη μȣ μεν σε ο τι τον δρο μον τε τε λε κας την

πι ι στιν τε τη ρη κας και ε δε ξω εκ Θε ου

τον της νι κης σȣ στε φα νον ον ι κε τευ ε εκ φθο

ρα ας και κιν δυ νων λυ τρω θη ναι τȣς εν πι

στει εκ τε λȣ ȣν τας την α ει σε βαστον μνη μην σȣ

Στίχ. Ϛʹ. Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος, καὶ πολλὴ παρ᾽ αὐτῷ λύτρωσις, καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τον Ισ ρα ηλ εκ

πα σω ων των α νο μι ων αυ τȣ

Ρω μα λε ω φρο νη μα τι ι πε ποι θως

ηυ το μο λη σας ωσ περ λε ων ε εν δο ξε προ ος

την α θλη σιν υ περ ο ρων μεν τȣ σω μα τος ως

φθει ει ρε σθαι μελ λον τος της αφ θαρ τȣ δε ψυ χης

σο φως ε πι με λȣ με νος και κο λα σε ων πο λυ

τρο ο ποις ι δε αις ε πυ ρω θης ως χρυ σος

κε καθαρ με ε νος ε πταπλα σι ως Γε ωρ γι ε

Στίχ. ζʹ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη,

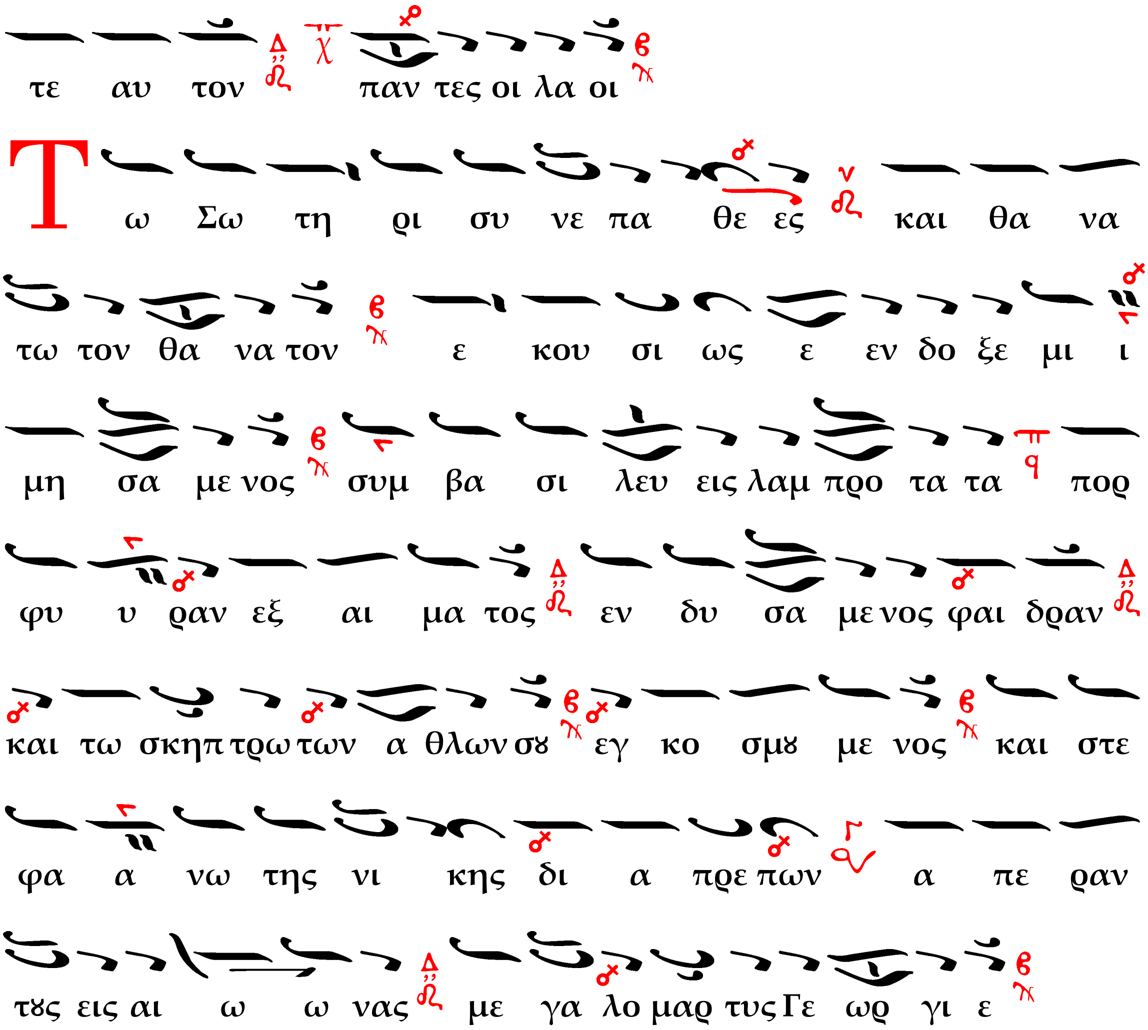

Στίχ. ηʹ. Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ᾽ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια

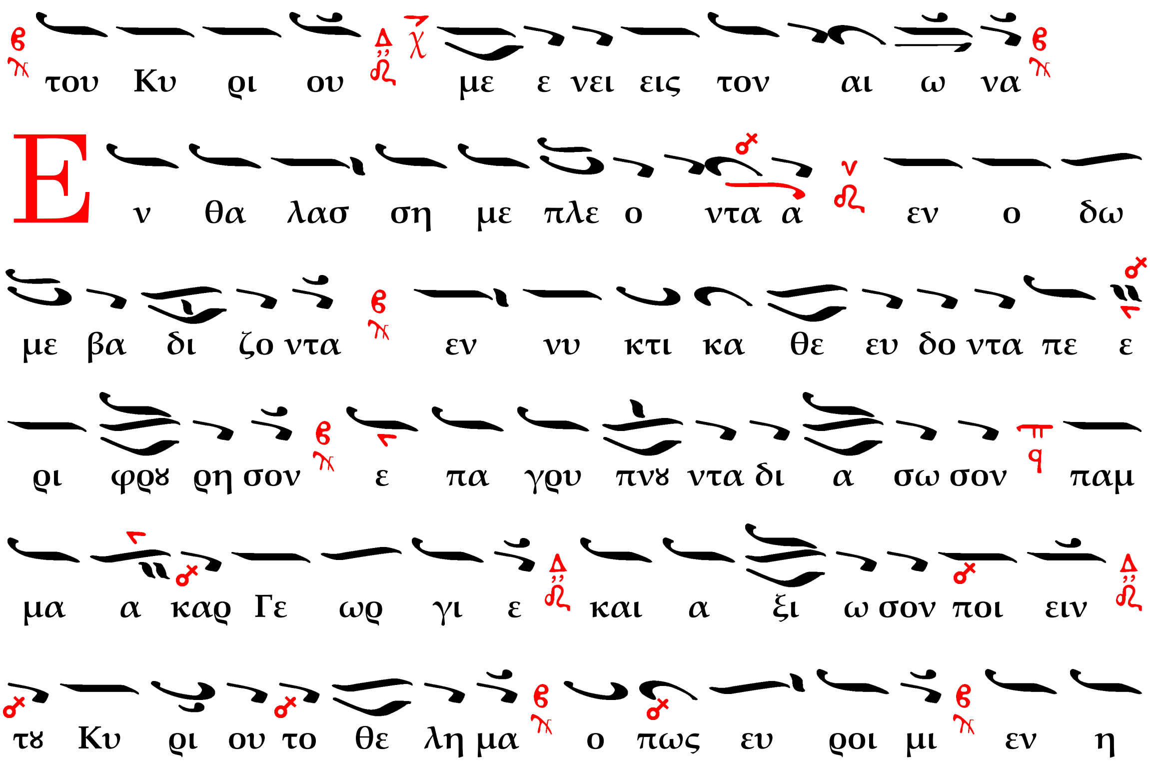

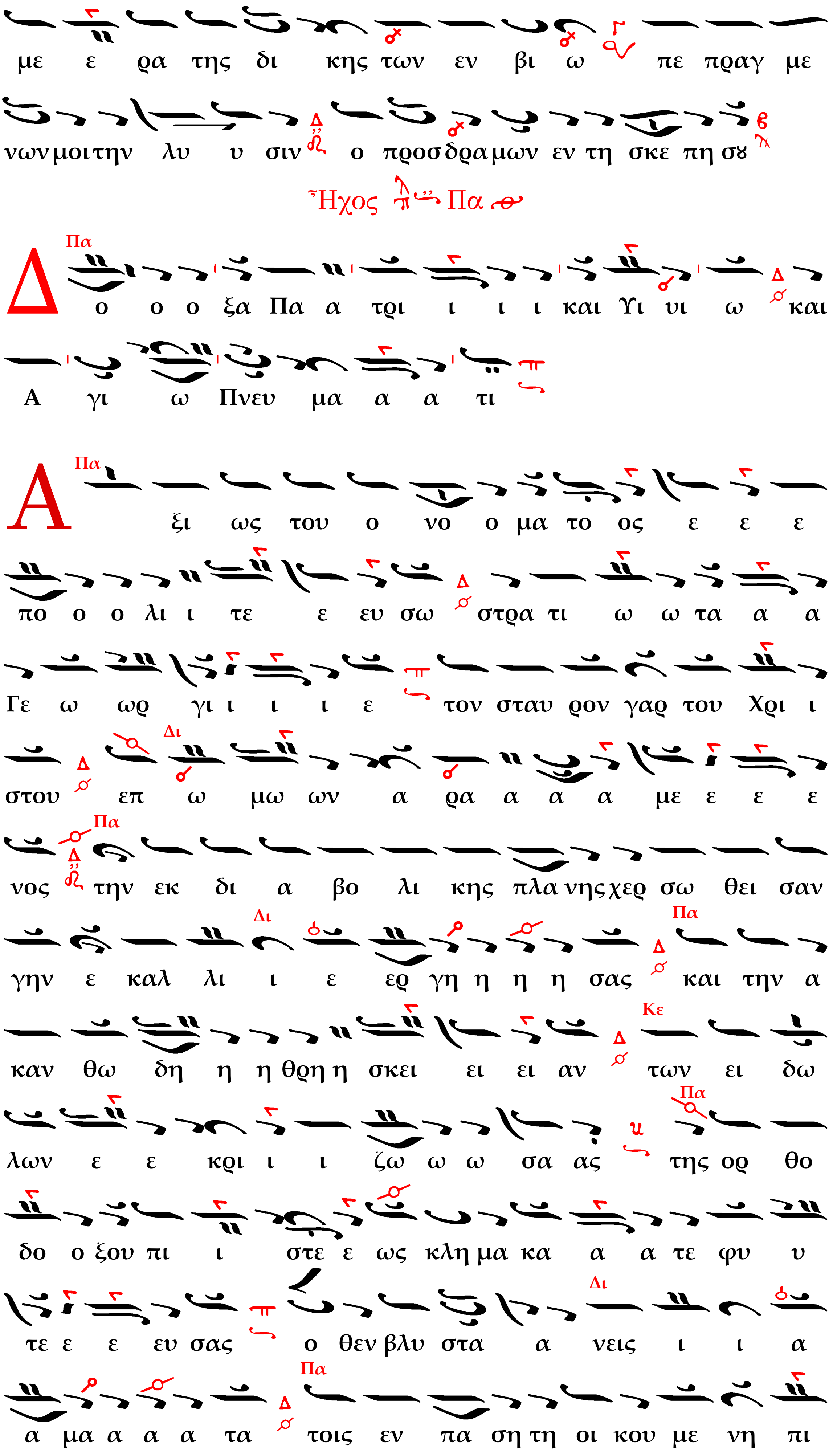
με ε ρα της δι κης των εν βι ω πε πραγ με
νων μοι την λυ υ σιν ο προσ δρα μων εν τη σκε πη σου
Ἦχος Πα
Δ ο ο ο ξα Πα α τρι ι ι ι και Υἱ υι ω και
Α γι ω Πνευ μα α α τι
Α ξι ως του ο νο ο μα το ος ε ε ε
πο ο ο λι ι τε ε ευ σω στρα τι ω ω τα α α
Γε ω ωρ γι ι ι ι ε τον σταυ ρον γαρ του Χρι ι
στου επ ω μω ων α ρα α α α με ε ε ε
νος την εκ δι α βο λι κης πλα νης χερ σω θει σαν
γην ε καλ λι ι ε ερ γη η η η σας και την α
καν θω δη η η θρη η σκει ει ει αν των ει δω
λων ε ε κρι ι ι ζω ω ω σα ας της ορ θο
δο ο ξου πι ι στε ε ως κλη μα κα α α τε φυ υ
τε ε ε ευ σας ο θεν βλυ στα α νεις ι ι α
α μα α α α τα τοις εν πα ση τη οι κου με νη πι

ι στοις και Τρι α α δος γε ε ω ωρ γος δι ι ι ι

και αι ος α α νε δει ει ει ει χθης πρε σβευ ε δε

ο με ε ε θα υ περ ει ρη η νη η ης του ου

κο ο ο σμου και σω τη ρι ι ι α ας τω ων ψυ

χω ω ων η η η η μων

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος Δι

Και νυ υ υ υν και α α ει και εις τους αι ω νας

των αι ω ω ω νων α α μην

Πα ρη η ηλ θεν η η σκι ι ι α α α του

νο ο μου τη ης χα ρι ι ι το ο ος ε ελ θου

ου ου σης ως γαρ η βα α α τος ου ου κε ε

και αι ε ε ε το κα τα φλε ε ε ε γο ο

ο με ε ε νη ου τω Παρ θε ε νος ε ε ε ε

τε ε ε ε κες και αι πα α α αρ θε νος ε ε ε

μει ει ει ει νας αν τι στυ υ υ λου πυ υ ρο ο ο

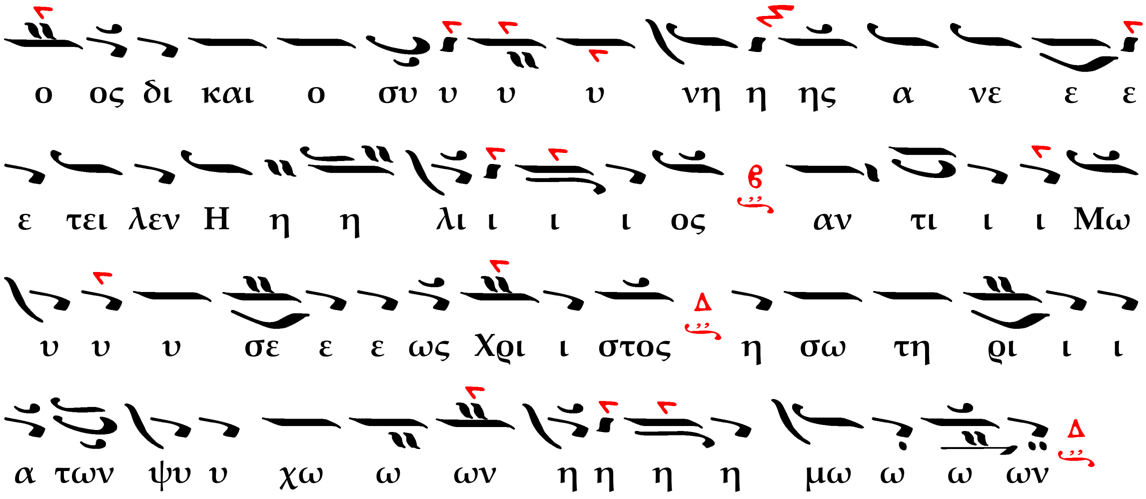

* * *

ΕΙΣΟΔΟΣ - ΕΠΙΛΥΧΝΙΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ψαλλομένου τοῦ Καὶ νῦν γίνεται ἡ εἴσοδος ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διακόνου μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ διάκονος· Σοφία· ὀρθοί.

Ὁ προεστὼς ἢ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιλύχνιον εὐχαριστίαν χῦμα·

Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης, * ἀθανάτου Πατρός, * οὐρανίου, ἁγίου, μάκαρος, * Ἰησοῦ Χριστέ, * ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, * ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, * ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, * καὶ ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν. * Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς * ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, * Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς· * διὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.

Ἐὰν δὲ εἰσοδεύουν δύο ἢ περισσότεροι ἱερεῖς, ψάλλουν αὐτοὶ τὴν ἐπιλύχνιον εὐχαριστίαν.

Φῶς ἱλαρόν. Μέλος παλαιόν, ἐξήγησις Σίμωνος Ι. Καρᾶ.

Ἦχος Δι

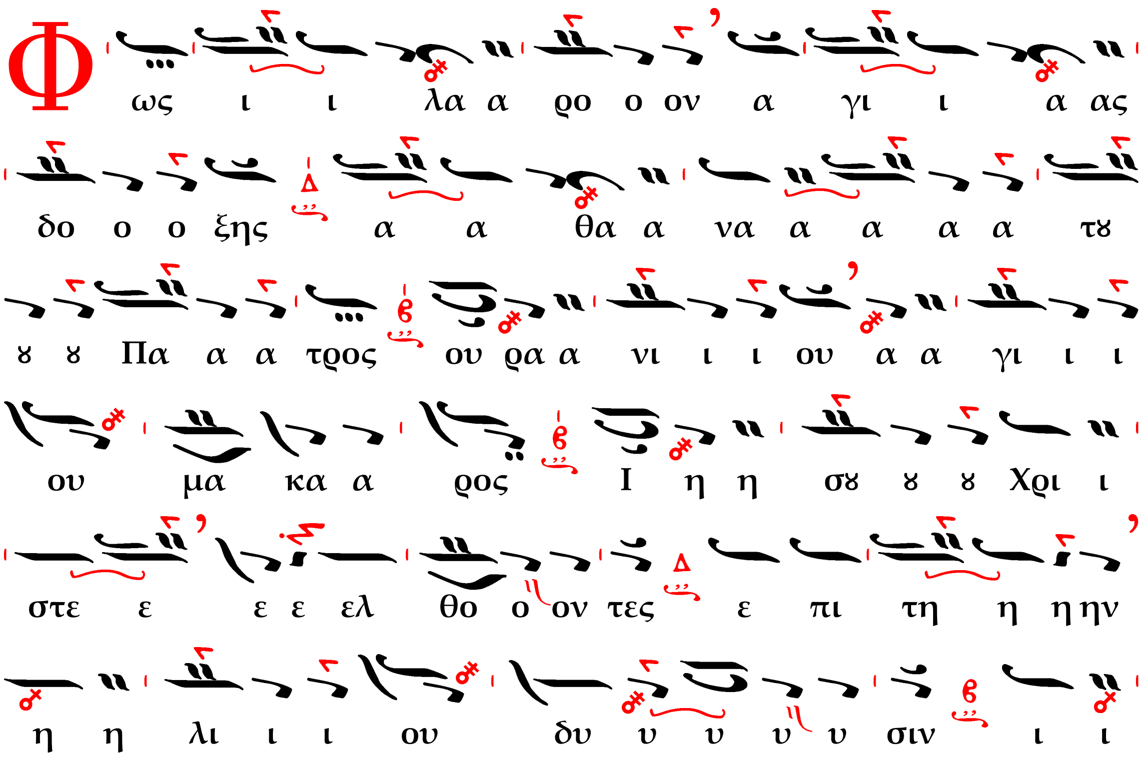

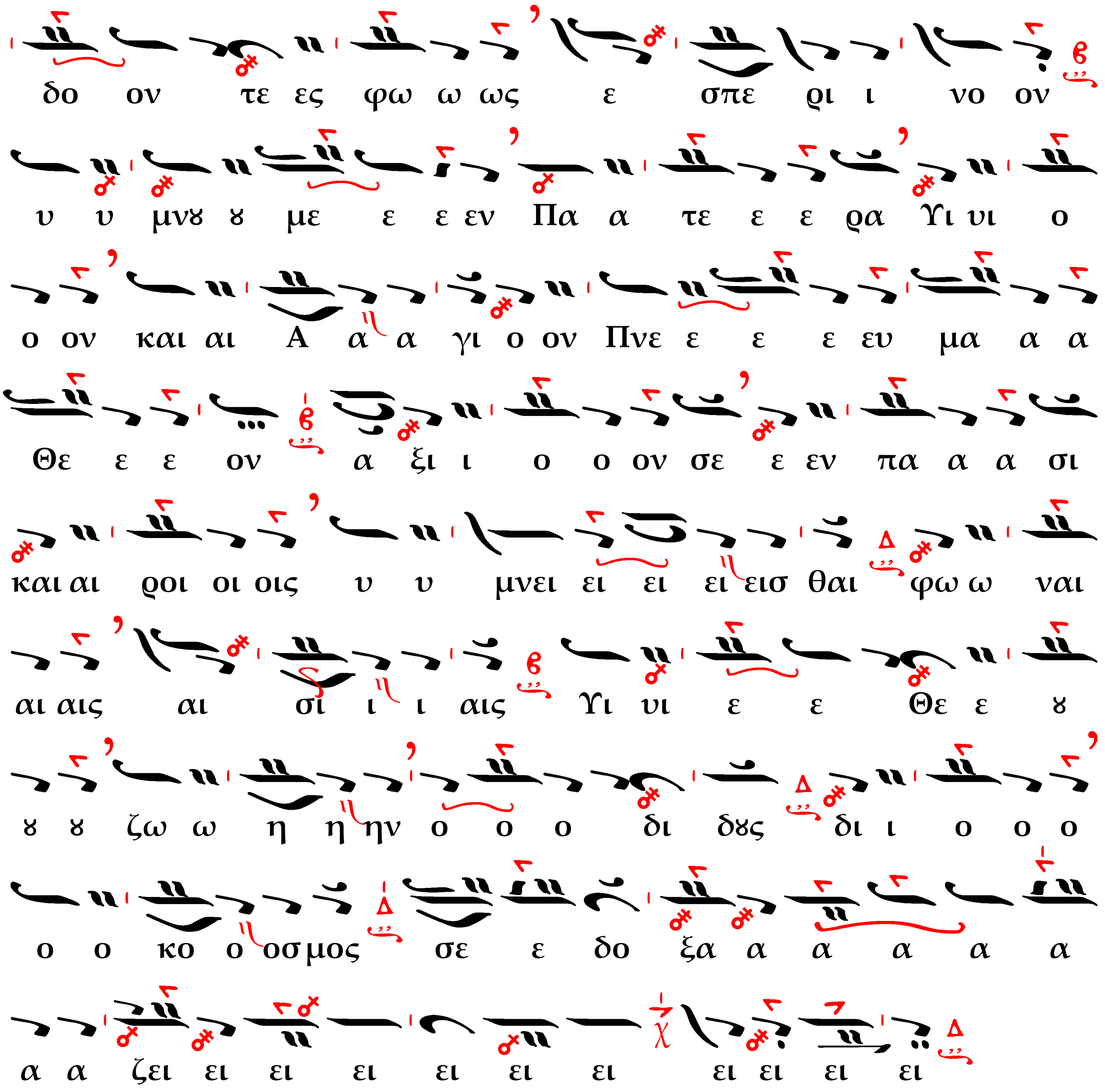

ΤΟ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ὁ διάκονος· Ἑσπέρας προκείμενον.

Καὶ ψάλλεται τὸ μέγα προκείμενον.

Ἦχος Γα

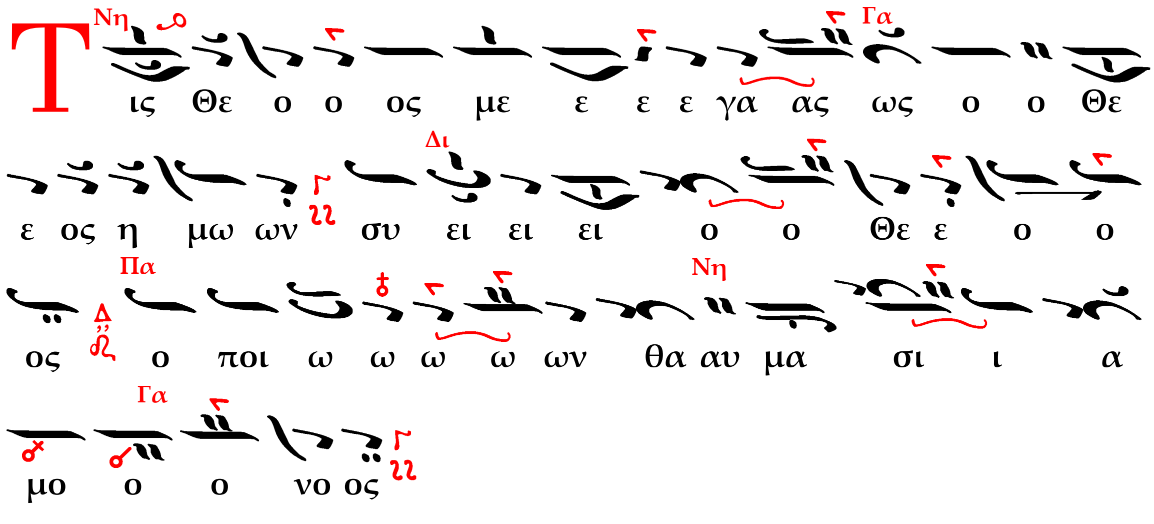

Στίχ. α΄. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδός σου· ε γνω ρι σας εν

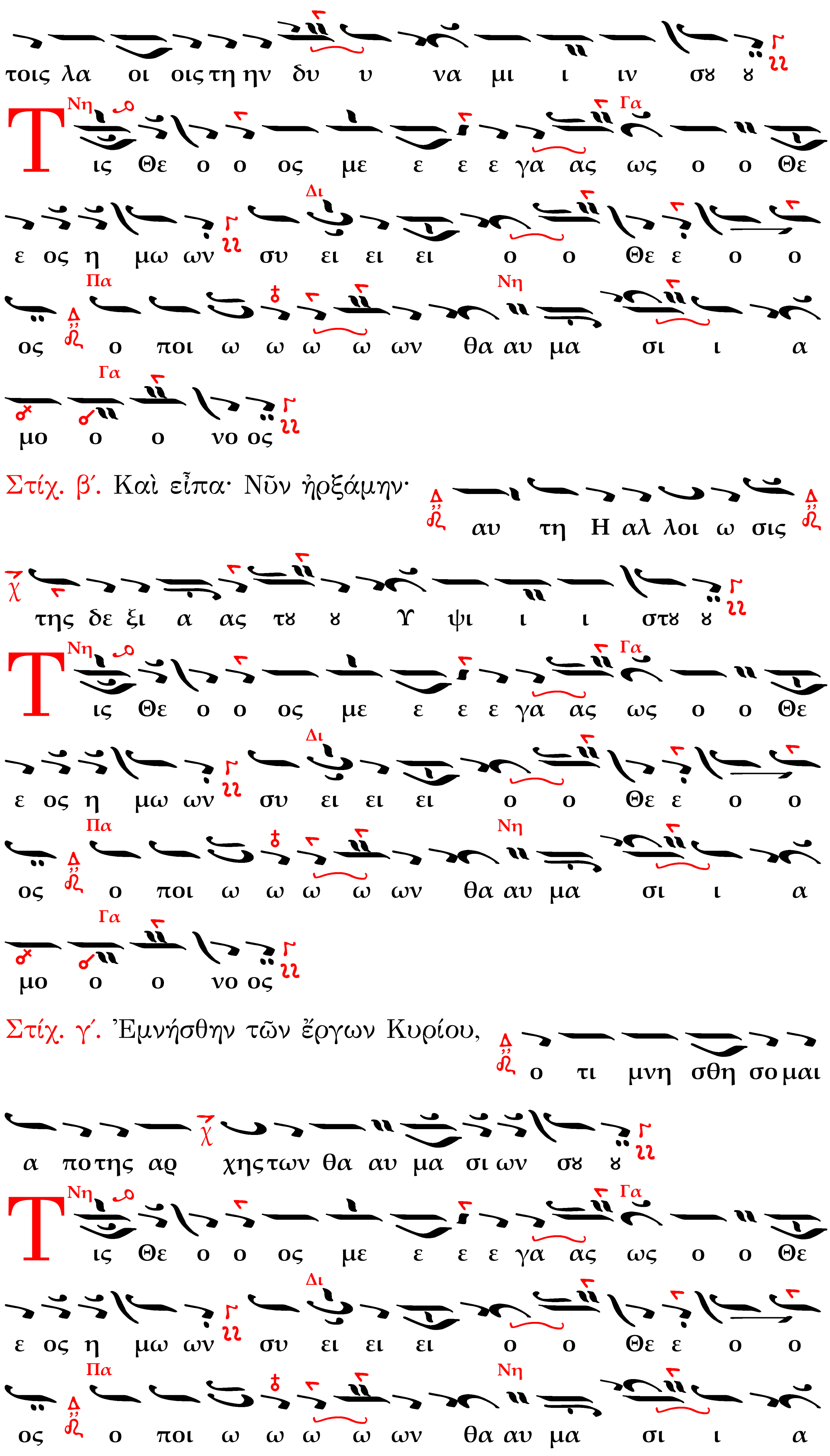
τοις λα οι οις τη ην δυ υ να μι ι ιν σȣ ȣ
Τις Θε ο ο ος με ε ε ε γα ας ως ο ο Θε
ε ος η μω ων συ ει ει ει ο ο Θε ε ο ο
ος ο ποι ω ω ω ω ων θα αυ μα σι ι α
μο ο ο νο ος
Στίχ. β΄. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αυ τη Η αλ λοι ω σις
της δε ξι α ας τȣ ȣ Υ ψι ι ι στȣ ȣ
Τις Θε ο ο ος με ε ε ε γα ας ως ο ο Θε
ε ος η μω ων συ ει ει ει ο ο Θε ε ο ο
ος ο ποι ω ω ω ω ων θα αυ μα σι ι α
μο ο ο νο ος
Στίχ. γ΄. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ο τι μνη σθη σο μαι
α πο της αρ χης των θα αυ μα σι ων σȣ ȣ
Τις Θε ο ο ος με ε ε ε γα ας ως ο ο Θε
ε ος η μω ων συ ει ει ει ο ο Θε ε ο ο
ος ο ποι ω ω ω ω ων θα αυ μα σι ι α

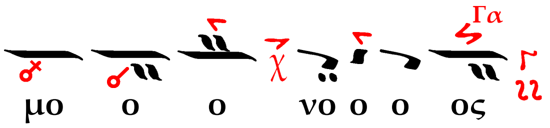

* * *

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὁ διάκονος· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Ὁ λαός· Κύριε, ἐλέησον. (γ΄)

Ὁ διάκονος· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ὁ ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ διάκονος· Πρόσχωμεν.

Ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον.

(Ἰω. κ΄ 19-25).

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ᾽ αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἐφόσον καθίσταται δυνατόν, ἐπαναλαμβάνεται καὶ παρ᾽ ἄλλων κατὰ τὰς ὡρισμένας περιόδους αὐτοῦ εἰς διαφόρους γλώσσας.

* * *

Η ΕΚΤΕΝΗΣ ΔΕΗΣΙΣ

Εἶτα ὁ διάκονος (ἢ ὁ ἱερεὺς) τὴν ἐκτενῆ δέησιν, ὁ δὲ λαὸς εἰς ἑκάστην δέησιν τὸ Κύριε, ἐλέησον (τρίς).

Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας

ἡμῶν εἴπωμεν.
Κύριε παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.
Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.
Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος).
Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.
Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας ταύτης.
Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου (τῆς ἁγίας μονῆς ταύτης) καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ ἁπανταχοῦ ὀρθοδόξων.
Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, κοπιώντων, ψαλλόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρὰ σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.
Ὁ ἱερεύς· Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

* * *

Ὁ προεστὼς ἢ ὁ ἀναγνώστης·
Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.
Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ᾿ ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.
Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου.
Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου.
Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς.
Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς

αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ὁ χορός· Ἀμήν.

* * *

ΤΑ ΠΛΗΡΩΤΙΚΑ

Εἶτα ὁ διάκονος λέγει τὰ Πληρωτικά, ὁ δὲ χορὸς ἀποκρίνεται εἰς μὲν τὰς δύο πρώτας δεήσεις διὰ τοῦ Κύριε, ἐλέησον, εἰς τὰς ἑπομένας ἓξ διὰ τοῦ Παράσχου, Κύριε, εἰς δὲ τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ Σοί, Κύριε.

Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τὴν ἑσπέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικὰ καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως·

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορός· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς εὐλογῶν τὸν λαόν· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ διάκονος· Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ χορός· Σοί, Κύριε.

Ὁ ἱερεὺς τὴν εὐχὴν τῆς κεφαλοκλισίας καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορός· Ἀμήν.

* * *

ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν ψάλλονται τὰ ἀπόστιχα ἀρχομένου τοῦ α΄ χοροῦ·

Ἦχος Πα

Η (Πα) α να στα σι ις σου Χρι στε Σω τηρ α πα σαν
ε φω τι σε τη ην οι κου με νην και α νε κα λε σω
το ι δι ι ον πλα σμα παν το δυ να με Κυ υ ρι ε δο ξα
σοι

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

Ἦχος Κε

Α να στη τω ο Θε ος και δι α σκορ πι σθη
τω σαν οι εχ θροι αυ του και φυ γε τω σαν α
πο προ σω που αυ του οι μι σουν τες αυ τον

Π (Κε) α σχα ι ε ρον η μιν ση η με ρον α να
δε δει κται Πα σχα και νον Α γι ον Πα α σχα
μυ στι κον Πα σχα παν σε βα σμι ον Πα α σχα Χρι
στος ο λυ τρω της Πα σχα α μω μον Πα σχα
με γα Πα σχα των πι στων Πα σχα το πυ λας η μιν

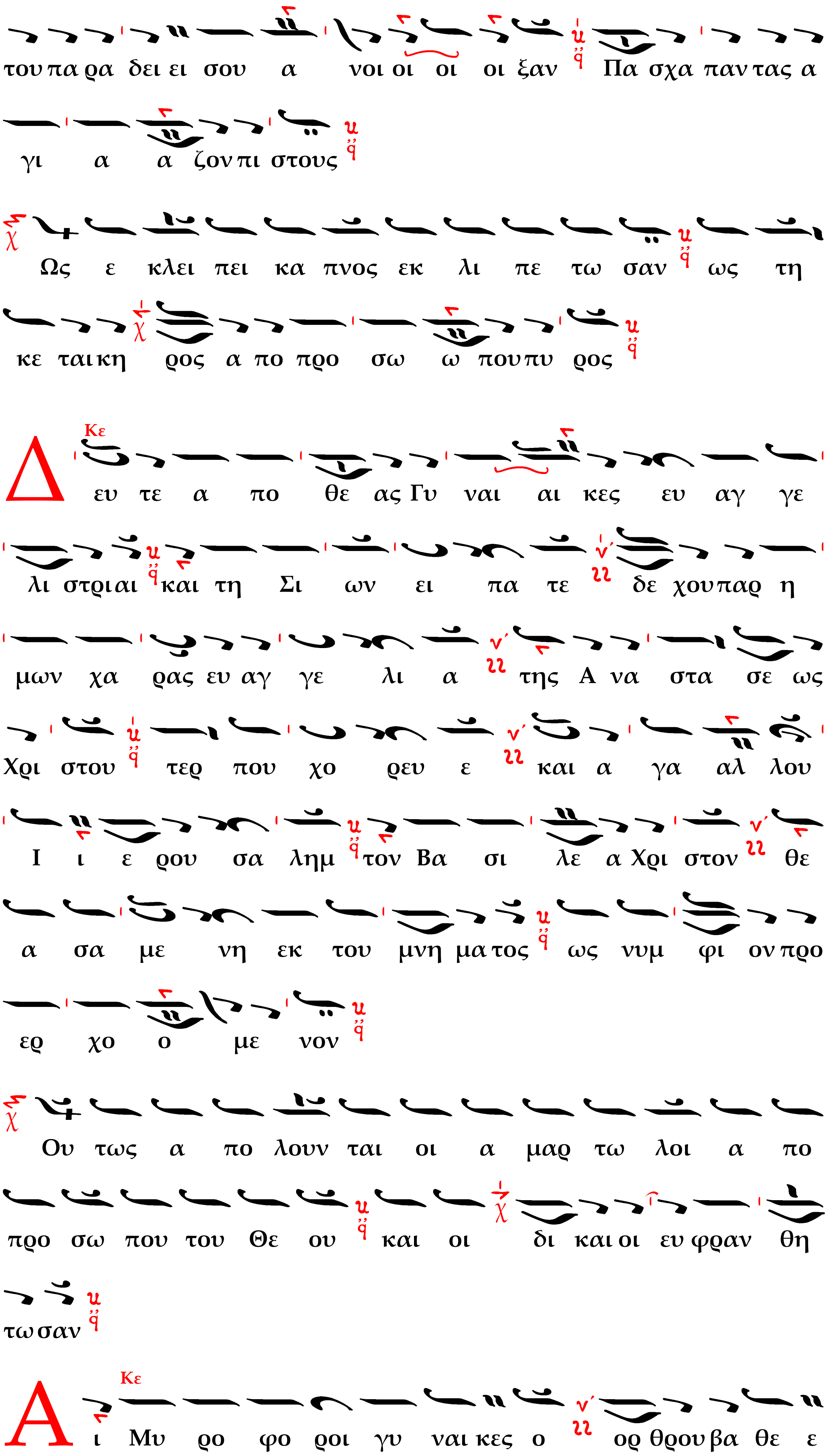
του πα ρα δει ει σου α νοι οι οι οι ξαν Πα σχα παν τας α
γι α α ζον πι στους
Ως ε κλει πει κα πνος εκ λι πε τω σαν ως τη
κε ται κη ρος α πο προ σω ω που πυ ρος
Κε
Δ ευ τε α πο θε ας Γυ ναι αι κες ευ αγ γε
λι στριαι και τη Σι ων ει πα τε δε χου παρ η
μων χα ρας ευ αγ γε λι α της Α να στα σε ως
Χρι στου τερ που χο ρευ ε και α γα αλ λου
Ι ι ε ρου σα λημ τον Βα σι λε α Χρι στον θε
α σα με νη εκ του μνη μα τος ως νυμ φι ον προ
ερ χο ο με νον
Ου τως α πο λουν ται οι α μαρ τω λοι α πο
προ σω που του Θε ου και οι δι και οι ευ φραν θη
τω σαν
Κε
Α ι Μυ ρο φο ροι γυ ναι κες ο ορ θρου βα θε ε

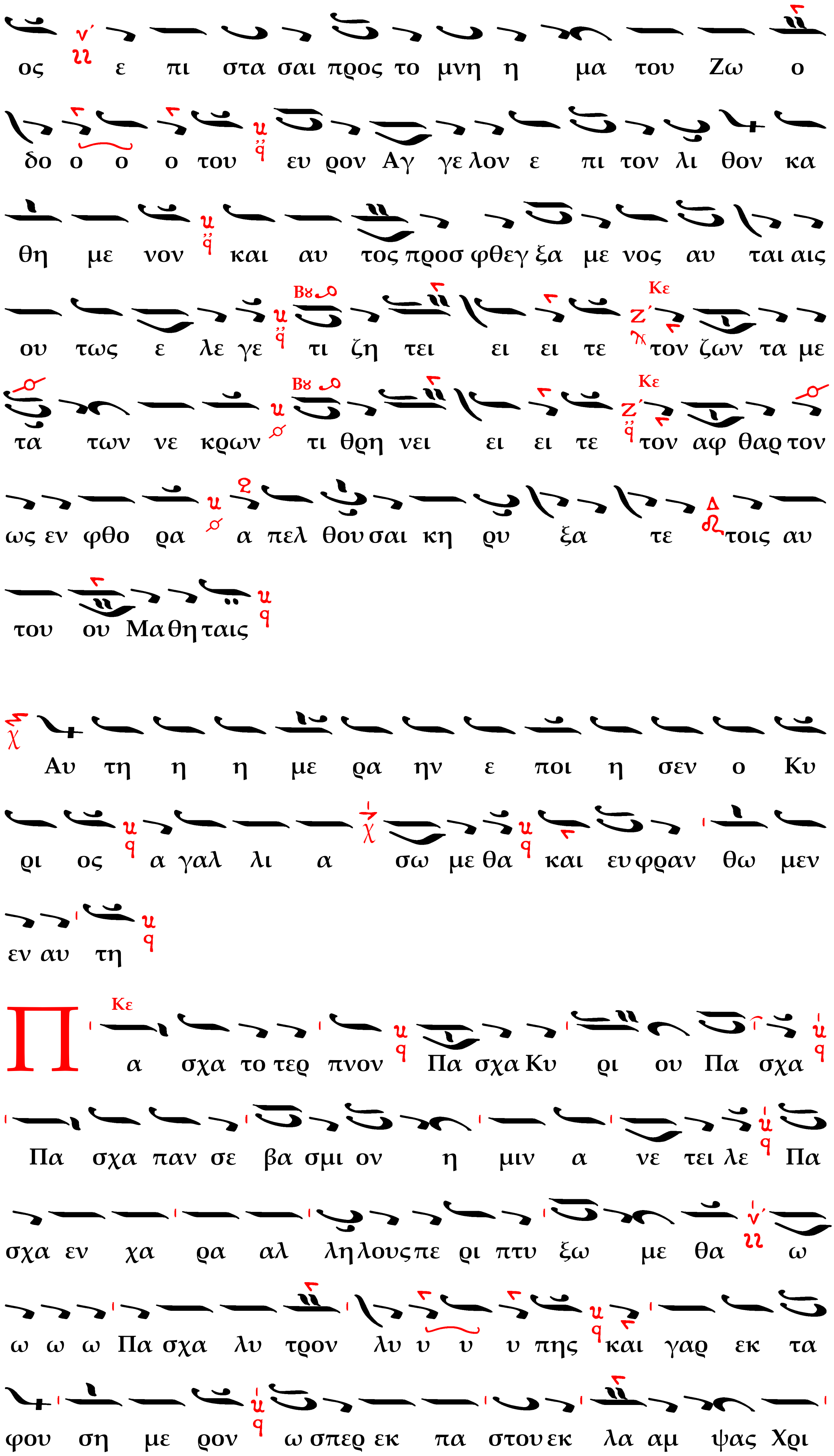
ος ε πι στα σαι προς το μνη η μα του Ζω ο
δο ο ο ο του ευ ρον Αγ γε λον ε πι τον λι θον κα
θη με νον και αυ τος προσ φθεγ ξα με νος αυ ταις αις
Βου Κε
ου τως ε λε γε τι ζη τει ει ει τε τον ζων τα με
Βου Κε
τα των νε κρων τι θρη νει ει ει τε τον αφ θαρ τον
Δ
ως εν φθο ρα α πελ θου σαι κη ρυ ξα τε τοις αυ
του ου Μα θη ταις
Αυ τη η η με ρα ην ε ποι η σεν ο Κυ
ρι ος α γαλ λι α σω με θα και ευ φραν θω μεν
εν αυ τη
Κε
Π α σχα το τερ πνον Πα σχα Κυ ρι ου Πα σχα
Πα σχα παν σε βα σμι ον η μιν α νε τει λε Πα
σχα εν χα ρα αλ λη λους πε ρι πτυ ξω με θα ω
ω ω ω Πα σχα λυ τρον λυ υ υ υ πης και γαρ εκ τα
φου ση με ρον ω σπερ εκ πα στου εκ λα αμ ψας Χρι

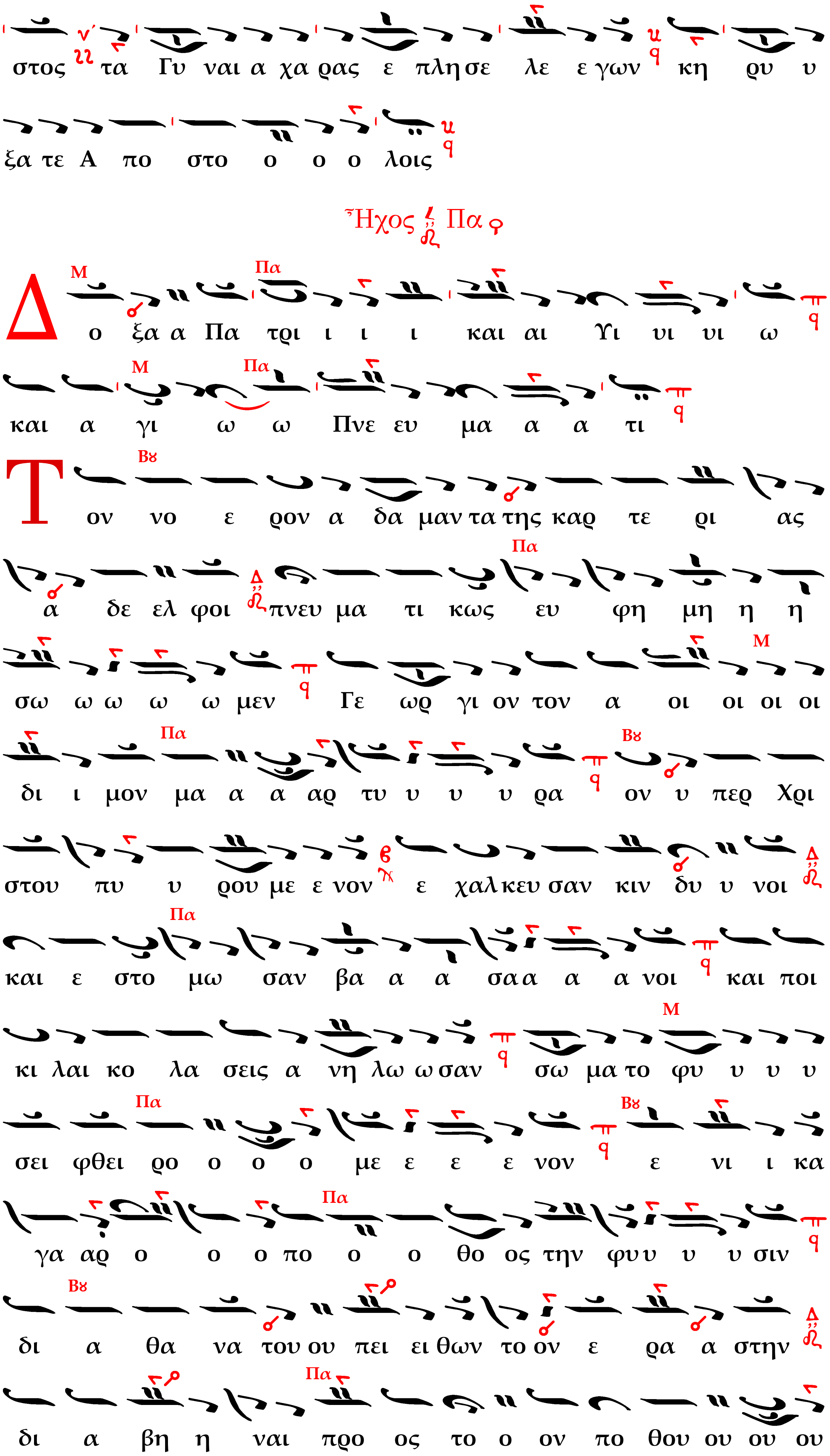
στος τα Γυ ναι α χα ρας ε πλησε λε ε γων κη ρυ υ
ξα τε Α πο στο ο ο ο λοις
Ἦχος Πα
Δ ο ξα α Πα τρι ι ι ι και αι Υι υι υι ω
και α γι ω ω Πνε ευ μα α α τι
Τ ον νο ε ρον α δα μαν τα της καρ τε ρι ας
α δε ελ φοι πνευ μα τι κως ευ φη μη η η
σω ω ω ω ω μεν Γε ωρ γι ον τον α οι οι οι οι
δι ι μον μα α α αρ τυ υ υ υ ρα ον υ περ Χρι
στου πυ υ ρου με ε νον ε χαλ κευ σαν κιν δυ υ νοι
και ε στο μω σαν βα α α σα α α α νοι και ποι
κι λαι κο λα σεις α νη λω ω σαν σω μα το φυ υ υ υ
σει φθει ρο ο ο ο με ε ε ε νον ε νι ι κα
γα αρ ο ο ο πο ο ο θο ος την φυ υ υ υ σιν
δι α θα να του ου πει ει θων το ον ε ρα α στην
δι α βη η ναι προ ος το ο ον πο θου ου ου ου

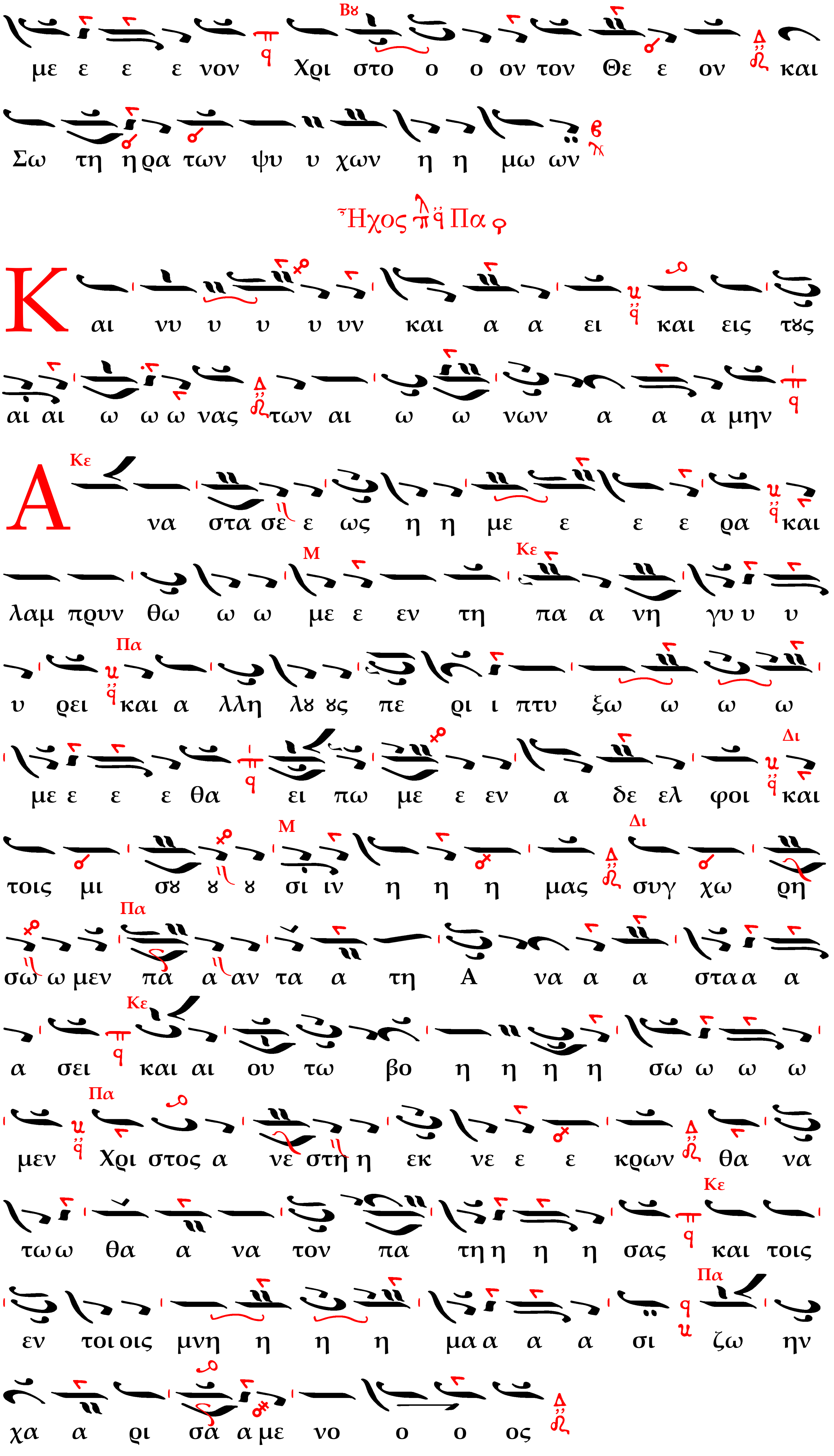
με ε ε ε νον Χρι στο ο ο ον τον Θε ε ον και
Σω τη η ρα των ψυ υ χων η η μω ων
Ἦχος Πα
Κ αι νυ υ υ υ υν και α α ει και εις τȣς
αι αι ω ω ω νας των αι ω ω νων α α α μην
Α να στα σε ε ως η η με ε ε ε ρα και
λαμ πρυν θω ω ω με ε εν τη πα α νη γυ υ υ
υ ρει και α λλη λȣ ȣς πε ρι ι πτυ ξω ω ω ω
με ε ε ε θα ει πω με ε εν α δε ελ φοι και
τοις μι σȣ ȣ ȣ σι ιν η η η μας συγ χω ρη
σω ω μεν πα α αν τα α τη Α να α α στα α α
α σει και αι ου τω βο η η η η σω ω ω ω
μεν Χρι στος α νε στη η εκ νε ε ε κρων θα να
τω ω θα α να τον πα τη η η η σας και τοις
εν τοι οις μνη η η η μα α α α σι ζω ην
χα α ρι σα α με νο ο ο ος

[Τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἅπαξ.]

Καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου.

Ἦχος Δι

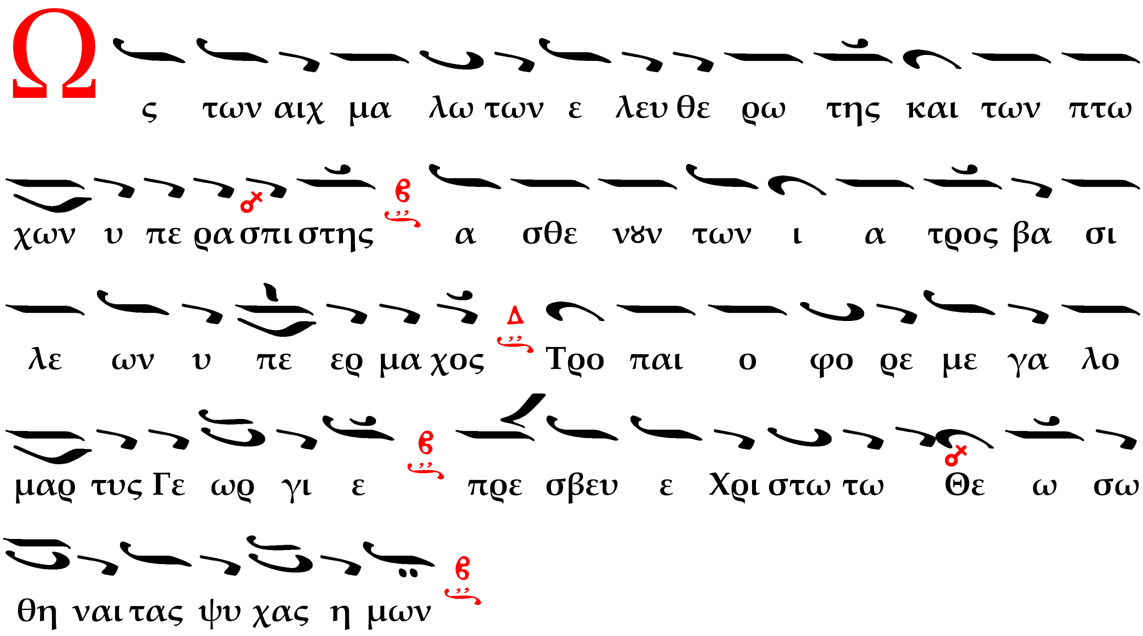

Ἦχος Πα

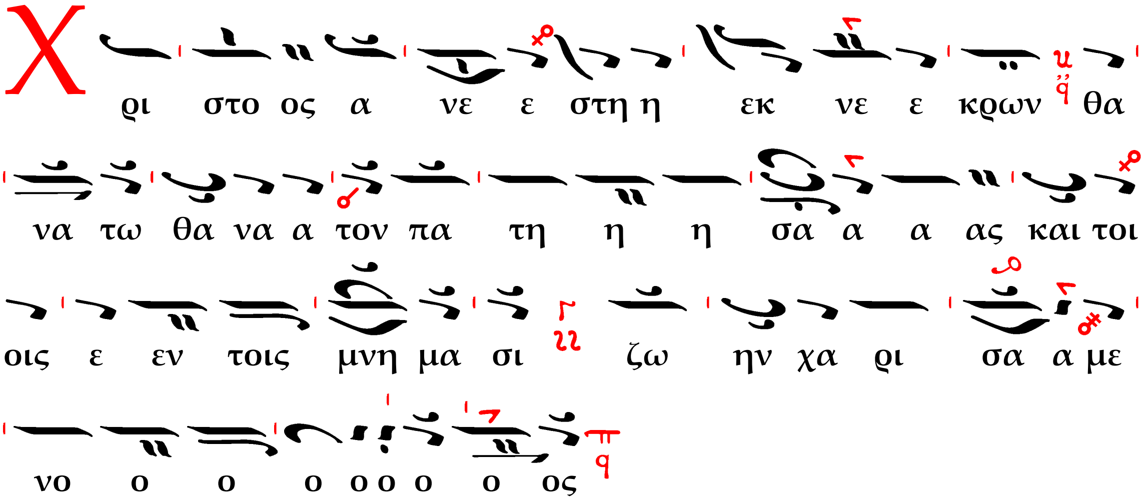

* * *

Η ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Ὁ διάκονος· Σοφία.

Ὁ ἀναγνώστης· Εὐλόγησον.

Ὁ ἱερεύς·

Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ προεστὼς ἢ ὁ ἀναγνώστης·

Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὴν ἁγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν σὺν τῇ ἁγίᾳ ἐκκλησίᾳ (ἢ μονῇ) ταύτῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ ἱερεύς· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης·

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ * καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, * τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, * τὴν ὄντως Θεοτόκον, * σὲ μεγαλύνομεν.

Κατὰ δὲ τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα ἀντ’ αὐτοῦ:

Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἁγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς τὴν ἀπόλυσιν διαλογικῶς·

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...

Ὁ ἱερεὺς ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν λαόν· Χριστὸς ἀνέστη.

Ὁ λαός· Ἀληθῶς ἀνέστη, τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται ἄλλας δύο φορὰς καὶ ἀκολούθως·

Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Δόξα τῇ αὐτοῦ τριημέρῳ ἐγέρσει.

Ὁ λαὸς ἀποκρίνεται διὰ τοῦ· Προσκυνοῦμεν Αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἔγερσιν.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἀντὶ τοῦ Δι’ εὐχῶν κατακλείει διὰ τοῦ· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν... (ὅλον), καὶ

Ὁ λαὸς ἀντιφωνεῖ· Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος.

Σημείωσις. Εἰς τὴν εὐλόγησιν τῶν ἄρτων, κατὰ μὲν τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα τό, Χριστὸς ἀνέστη, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς ἢ τὸ Θεοτόκε Παρθένε.

* * * * *